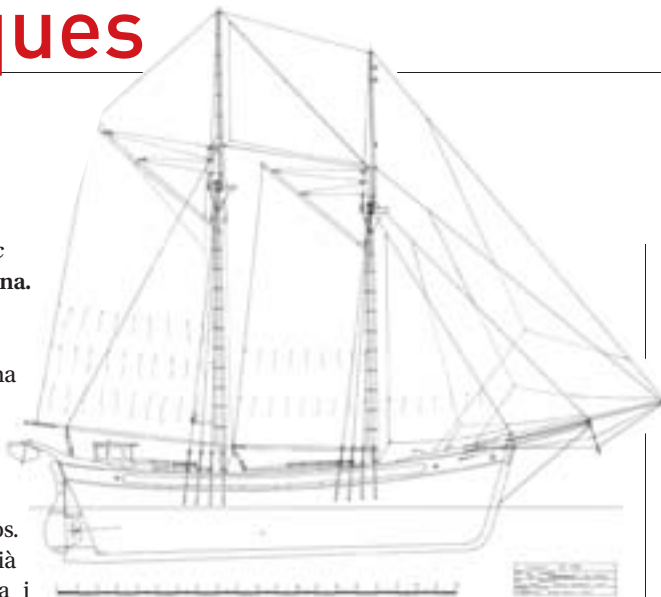

>> *Plànol general i vèlic de la goleta Far Barcelona.*

vida ha reproduït una gran quantitat de bergantins, goletes, fragates, pailebots i tota mena de navilis amb aparells diversos. Afortunadament, Macià ha anat creant escola i això s'ha vist a les diverses exposicions col·lectives que s'han portat a terme a Lloret en els darrers temps. Malauradament, la darrera ha hagut de ser en homenatge pòstum. Xavier Macià ens va deixar de manera imprevista el 8 de juny de 2011, als setanta-sis anys d'edat, quan encara calia esperar moltes altres realitzacions seves. Per això els seus companys li han dedicat l'exposició que s'ha pogut veure a l'antiga capella dels Sants Metges, avui seu de la Confraria de Sant Elm, lligada als mariners. Mitja sala estava plena d'obres seves, i entre la resta hem vist també excel·lents treballs d'altres maquetistes, com la reproducció de la goleta *Far Barcelona*, de 1874, amb la qual alguns lloretencs vam voltar la Mediterrània els estius de 2007 i de 2009. El constructor, el Sr. Roca, ha reproduït amb tanta fidelitat el vaixell que, en aixecar una part de la coberta, es pot veure la cambra interior, amb la taula i els bancs per menjar, i les lliteres de tot el voltant.

Les antigues escoles parroquials |

El moviment reivindicatiu a favor de l'època dels *americanos* ha coincidit amb l'acabament de les obres de restauració externa de l'edifici estrenat el 10 d'octubre de 1920 que acollia la rectoria i l'escola parroquial. Aquest immoble fou lleugerament deformat cap allà a mitjan segle passat quan es va adaptar a cinema i va quedar convertit en una caixa de sabates sense gràcia, una part encara amb elements modernistes i l'altra amb totxo vist o simplement arrebossat. Els darrers rectors han fet l'esforç de retornar la dignitat al conjunt, i l'arquitecte tècnic lloretenc Jordi Soliguer ha intentat completar les parts malmeses recuperant i completant, dins del possible, la decoració de trencadís que hi havia hagut. Si voleu, hi ha una part de pseudomodernisme que alguna ànima purista pot criticar. Però davant del que teníem i que havíem de veure cada dia, celebrem que, d'una vegada, s'hagi recuperat el conjunt.

LA CERDANYA

erola simon

Kilian Jornet, Cerdà de l'Any | L'any en què se celebren 25 edicions del Cerdà de l'Any (1985-2011), el jurat ha decidit atorgar el guardó al jove Kilian Jornet, corredor de curses de muntanya i diverses vegades campió del món d'esquí de muntanya. Les entitats organitzadores de la distinció -Ràdio Pirineus, Institut d'Estudis Ceretans i Amics de Cerdanya- valoren en el premiat els seus mèrits personals en la difusió de la comarca de la Cerdanya dins i fora el nostre país, així com la seva implicació i reconeixement tant a l'Alta com a la Baixa Cerdanya. Tot i la seva juvenesa, els mèrits esportius de Jornet són incontestables, amb el seu esforç ha situat al mapa les valls que el van veure néixer i créixer i en competicions a tots els continents exporta la marca de Catalunya i dels Pirineus.

Fascinacions japoneses a Puigcerdà | El singular arquitecte català Antoni Gaudí va fer una estada d'un mes a l'Hotel Europa de Puigcerdà l'any 1911, per motius de salut. Durant aquesta estada, que reporten els diaris de l'època, es veié prop de la mort i fins i tot va fer testament. L'arquitecte japonès Hiroya Tanaka, un dels més grans especialistes sobre la figura del reusenc, ha visitat Puigcerdà

>> *Exposició de maquetisme naval amb la foto de Xavier Macià a primer terme.*

ACN - LOURDES CASADEMONT

>> *Conjunt modernista recentment recuperat i restaurat.*

JOAN DOMÈNECH

>> *Hiroya Tanaka a l'Arxiu de la Cerdanya.*

EROLA SIMON

amb l'objectiu de recollir tots els detalls possibles del pas per la vila d'Antoni Gaudí. El senyor Tanaka ha visitat els carrers, l'Arxiu, el Museu i l'Ajuntament acompanyat dels seus col·laboradors i no se n'han perdut detall. Han admirat amb fascinació els detalls arquitectònics que van acompanyar Gaudí durant la seva estada de tan sols un mes. Han volgut veure els rastres documentals que va deixar la seva visita. S'han admirat de la fidelitat amb què es conserva l'entorn respecte de l'any 1911 i ho han afusellat tot amb les seves càmeres japoneses. A mi em fascina que gent tan llunyana senti fascinació per nosaltres. Alhora, em fascina la poca fascinació que sentim per nosaltres mateixos i les coses nostres.

Lipdub cerdà | Per a qui no ho sàpiga, *lipdub* vol dir, literalment, 'doblatge de llavis'. Per extensió, el mot es refereix a un vídeo musical realitzat per un grup de persones que sincronitzen els seus llavis, gests i moviments amb una cançó. S'enregistra en un sol pla seqüència i mentre la càmera avança els protagonistes fan moneries més o menys originals davant la càmera. A Cerdanya, en tan sols un mes se n'han gravat dos. El primer va ser impulsat per l'Ajuntament de Ger amb motiu de la celebració de la Diada de Cerdanya, i l'altre es va realitzar de la mà de l'Associació Universitària de Cerdanya i l'Associació de Comerciants de Puigcerdà. Em consta que molta gent hi ha participat. Tenim ganes de veure'ls.

EL RIPOLLÈS *ramon alabau*

El vívid batec del passat | La darre- ra escena de *Ciudadà Kane*, la magis- tral *opera prima* de Welles, és impac- tant: un *tràveling* fastuós ens ofereix l'amuntegament excessiu d'objectes heterogenis, molts d'encara empaque- tats, que l'egocèntric protagonista de la pel·lícula ha anat atresorant al llarg de la seva vida. Per una màgica associació d'idees creiem estar sobrevolant els imponents gratacels de Nova York, i el que veiem esdevé una demolidora me- tàfora de la societat del capital i l'abun- dància, on impera el culte a andròmi- nes supèrflues i prescindibles, que no tenen història, que no han anat asso- lint el pòsit que dona el pas del temps i l'experiència viscuda. No tenen res a dir-nos, són només l'expressió de la possessió i l'ostentació. No tenen res a veure amb els objectes, potser discrets i insignificants, que han compartit les vivències dels seus propietaris i en ser- ven una empremta memorable.

Un museu etnogràfic és un vast fi- nestrall que ens apropa al passat, a la vida i costums dels ancestres. El de Ri- poll, obra gegantina que una colla de folkloristes van idear per preservar el batec d'un món que aviat s'extingiria, va ser el primer de Catalunya, ja que va obrir portes l'any 1929. Vuitanta-dos

anys després, una nova seu acull tot aquell llegat amb la voluntat de fer-lo més accessible, més comprensible. Les sales porten el nom d'aquells autèn- tics pioners. La sala d'actes rememo- ra Tomàs Ragner, el seu fundador; la d'exposicions temporals remem- bra el secretari del patronat Agustí Casano- va; l'espai dedicat a pastors i pagesia evoca Salvador Vilarrasa, estudiós de la vida rural. El sacerdot Josep Ragner, el dibuixant Josep Ribot i l'investiga- dor de la història local Gonçal Cutrina tutel·len els espais dedicats a la religio- sitat popular, les llegendes i els oficis, respectivament. L'espai de refranys duu el nom de Núria Roquer, compila- dora d'endevinalles i dites populars, i les sales de documentació i didàctica recorden l'escriptor Rossend Serra i el farmacèutic Zenon Puig. Sense oblidar Eudald Graells, director del centre du- rant 45 anys, que presideix la sala d'ar- mes de foc.

Si us agrada guaitar feu un tomb pel museu. Hi trobareu objectes tan valuosos com una pistola de roda dels segles XVI-XVII, i tan sorprenents com un rellotge de sol de pastor o un altar de joguina per jugar a dir missa. Des- cobrireu una completa col·lecció d'ex- vots, retaulons de fusta pintada, que evoquen indumentària, creences i cos- tums periclitats. Quedareu bocabadats davant el diorama dels pastors o el dels clavetaires, i sempre hi haurà algun objecte en un racó que us farà l'ullet únicament i exclusiva per a vosaltres.

>> **Lipdub cerdà.**

EROLA SIMON

>> **Diorama del Museu Etnogràfic de Ripoll.**

RAMON ALABAU

>> **Alcova del Museu Etnogràfic de Ripoll.**

RAMON ALABAU